

عنوان مقاله:

سطح‌بندی میزان توسعه یافتگی شهرستان‌های استان همدان با رویکرد کاهش نابرابری‌های فضایی و منطقه ای

محل انتشار:

فصلنامه آمایش محیط، دوره 14، شماره 54 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

هادی رستمی - هادی رستمی (دانشجوی دکتری جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری، واحد ملایر، دانشگاه آزاد اسلامی، ملایر، ایران)

عباس ملک حسینی - (دانشیار گروه جغرافیا و برنامه ریزی شهری، واحد ملایر، دانشگاه آزاد اسلامی، ملایر، ایران)

خلاصه مقاله:

بحث نابرابری توسعه در میان شهرها از موضوعاتی است که اخیراً در فرهنگ برنامه‌ریزی منطقه‌ای مطرح شده است و هنوز در کشور ما جایگاه چندانی مشخصی ندارد. اگرچه به سادگی بتوان اظهار کرد که ناحیه‌ای از ناحیه‌ی دیگر از لحاظ توسعه، توسعه یافته‌تر یا عقب مانده‌تر است. ولی اندازه‌گیری کمی توسعه یافتگی کار ساده‌ای نیست. هدف از تحریر این مقاله تعیین درجه توسعه یافتگی شهرستان‌های استان همدان و تحلیل نابرابری‌های منطقه‌ای در این استان می‌باشد. روش پژوهش توصیفی - تحلیلی است و شاخص‌های مورد بررسی متشکل از پنج شاخص شامل بهداشتی - درمانی، اجتماعی و فرهنگی، آموزشی، اقتصادی (کشاورزی-دامداری)، جمعیتی، اشتغال، کالبدی و زیربنایی خدمات شهری می‌باشد. جهت تعیین درجه توسعه یافتگی شهرستان‌ها و نابرابری‌های فضایی از منطق فازی استفاده شده است. به این صورت که ابتدا در سه سطح پایگاه قوانین فازی بررسی شدند و در هر سال میزان توسعه یافتگی هر شهرستان مشخص شد و سپس با استفاده از روش ضریب اختلاف ویلیامسون روند نابرابری فضایی در استان تعیین شد. طی سال‌های ۸۰ تا ۹۳ نتیجه‌ای که از تحقیق فوق حاصل شد نشان می‌دهد که شهرستان همدان با ۶۵/۰ به عنوان برخوردارترین شهرستان در رتبه اول و شهرستان فامنین با ۲۹/۰ به عنوان محروم‌ترین شهرستان در رتبه آخر شهرستان‌های استان می‌باشد. الگوی ساختار حاکم بر فضای استان همدان مرکز - پیرامون می‌باشد که این مساله توجه هرچه بیشتر مسولان و برنامه‌ریزان را به توزیع برابری امکانات در شهرهای شمالی را معطوف می‌دارد.

کلمات کلیدی:

توسعه یافتگی، نابرابری‌های فضایی، منطق فازی، سطح بندی، همدان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1354511>

